

A szerelem hatalmas bölcsesség,
melyet apró megértések alkotnak.

A

*pintyek
éneke*

*finep
selection*

S U A N N E L A Q U E U R

S U A N N E L A Q U E U R

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

PROLÓGUS

ETESD MAGAD

2008. JÚNIUS

NEW YORK, NEW YORK ÁLLAM

NAGY VOLT A NYÜZSGÉS a manhattani Chelsea városnegyed ragyogóan kék égboltja alatt. A Greenwich Street a Gansevoorttól a Jane-ig le volt zárva, a járdaszegélyeken árusok bódéi sorakoztak. A levegő tele volt tucatnyi csábító illattal és hanggal. Grillezett kolbász és csirke sercegése, falafel, hamburger és kebab. Vajas popcorn, cukros sült tészta és mézes pirított mandula. A nyelvek bábeli zűrzavara keveredett az utcazenészek muzsikájával: az egyik sarkon dzsesszt, a másikon reggae-t, a kettő között pedig klasszikus zenét játszottak.

A túloldalon, a Horatio Streeten, a fesztivál kellős közepén, a Bake & Bagelben már-már őrjítően nagy volt a pörgés. A környék egyik legnépszerűbb helyéhez híven aznap is tele volt, tömött sorok kígyóztak az asztalok között és az ajtón kívül.

A tulajdonos, Micah Kalo hajnali három óta fenn volt, és tésztát készített. A lánya és egyben társtulajdonosa, Stavroula, elmosódott folt volt csupán a pult mögött. A kirakat és a kassza között rohangált, és bekibálta a rendeléseket a megduplázott személyzettel működő konyhába.

A szendvicseket összeállító és becsomagoló Geno Caan olyan gépiesen mozgott, mint aki éppen holtpontra jutott. Ő is három óta talpon volt, először Micah-nak segített a tészta előkészítésében, most pedig a soron következő munkafolyamatot végezte. A kávé már meg sem kotytyant neki. Jó erős mentolos rágógumit rágott, és időnként nagyokat

kortyolt a mellette lévő jeges vízből, hogy kicsit magához térjen a csapongó gondolatai hullámain sodródva.

A megrendelések egyre csak gyűltek, és Javier Landes hátrament segíteni. A pékfiúkkal azonnal elkezdték egymás vérért szívni spanyolul. Az egyik szakácsnő megnézte magát a páraelszívó tükrös felületében, végigsimított a haján, majd elpillantott a válla fölött, és a szemében ki nem mondott szerelem ragyogott.

Mindenki szerette Javot. Nem volt titok, hogy a tömeg kétharmada az ételért, míg a maradék egyharmad abban a reményben érkezett, hogy megpillanthatja a gyönyörű férfit, aki néha itt dolgozik.

– El az útból, dugi! – Jav a csípőjével oldalba lökte Genót, és a nagy vágókésért nyúlt.

– Te most komolyan duginak nevezted az előbb? – kérdezte az egyik pék nevetve.

Jav a szabad karját Geno nyaka köré kulcsolta, és csókot nyomott a feje búbjára.

– Ő az én kis digi-dugim.

– Tűnés innen! – Geno szintén arrébb lökte a csípőjével egy csomó latino beszólás kíséretében.

Miután három évvel azelőtt az anyja meghalt, Geno spanyolja bezroszdásodott. De amióta összebarátkozott Javval, újra folyékonyan beszélt, és olyan szavakkal tarkította a mondandóját, amiknek az anyja nem örült volna.

– Befejeztem azt a könyvet, amit adtál – mondta Geno Javnak. – Dzsingisz kán életrajzát.

– Hogy tetszett?

– Jó volt. Te tudsz róla valamit?

Jav letépett egy ív csomagolópapírt a tekercsről.

– Csak amit az iskolában tanultam. A fél világot ő uralta. Kemény csávó lehetett.

– Amikor tizenöt éves volt, meghalt az apja, és a törzse kitaszította. Őt, az anyját meg a fivéreit és a nővéreit. Száműzetésben vándoroltak. Éheztek. Aztán egyszer csak az apja barátai elfogták őt. És a rabszolgá-jukká tették.

– Tényleg?

– Betették egy kézikalodába. Úgy kell elképzelni, mint egy jármot, amibe az állatokat fogták. Egy lapos deszkadarab, amin át kellett dugni a fejedet. Tudod, mint amikor a puritánok kalodába zártak embereket, csak ez hordozható kaloda volt, amiben lehetett sétálni. – Geno keze egy szögletes keretet formált a feje köré. – Szóval lehetett benne járkálni és dolgozni, de enni nem, mert a kezed nem érte el a szádat.

– Azta!

– Durva volt olvasni, hogy a fiatalsága mekkora részét töltötte éhezve és fogságban. Mindenesetre végül megszökött, és a szökéssel hírnevet szerzett magának. Többen csatlakoztak hozzá. Ők lettek a vezérei. Így kezdődött.

– A szökéssel – ismételte meg Jav. Sötétbarna szemével lassan pislogott párat.

– Igen.

– Meg azzal, hogy a szádhoz emelheted a kezed, hogy megetesd magad.

– És hogy ne csak rabszolgaként ismerjenek.

Miközben befejezték az utolsó rendeléseket, hallgatásba burkolóztak. Az étterem lüktetése lelassult, és a tömeg zsi bongása elhalkult. A forró konyhában minden kiengedni és leereszteni látszott.

Geno nagyot kortyolt a jeges vízből, és megkérdezte Javtól:

– Te hiszel abban, hogy minden okkal történik?

– Igen – vágta rá Jav. – De nem mindenkinek adatik meg az a kiváltság, hogy megszeresse azt az okot. Hogy úgy érezze, azért az okért megérte szenvedni és tapasztalni.

– Sosem gondoltam még így erre.

– Arra, hogy nem kell megszeretned?

– Igen.

Jav egy hosszú pillanatig Genót nézte.

– Fontos lesz a szavad a világban.

Geno szíve szégyenlősen összekuporodott.

– Gondolod?

Jav bólintott.

- Fontos történetet kell elmesélned. Egy igazán erőteljes történetet.
- Olyasmi lehet, ami...
- Ami?
  - Olyasmi, amire birodalmak épülnek.

Első rész

EGY ÉVVEL KORÁBBAN

JÚLIUS

MI LENNE AKKOR, HA...

2007. JÚLIUS 4., SZERDA
STOCKTON, NEW JERSEY ÁLLAM

– **H**A EGY NAPRA BÁRKIVEL HELYET CSERÉLHETNÉL, megtennéd?
Geno lehunyta a szemét, hogy elgondolkodjon a kérdésen.

– Nem – válaszolta.

Mellette Kelly Hook lapozott egyet a *Mi lenne akkor, ha...* című kis, négyzet alakú kötetben.

– Ha bárkivel eltölthetnél egy napot, aki már nincs köztünk – folytatta a lány –, ki lenne az?

– Gondolom, az anyukám.

– Nekem is – mondta Chris Mudry a bőr irodai székben terpeszkedve.

– Te is az anyámmal töltenéd a napot?

– Meg az éjszakát is.

– *Chris!* – szisszent fel Kelly, amikor Geno elbődült, és egy díszpárnát hajított az irodai szék felé.

– Töltsd ezzel, seggfej! – dühöngött, és bemutatott Chrisnek.

Chris vigyorogva visszadobta a párnát. Geno összefonta a karját, és a két anyátlan fiú egy pillanatra összenézett, majd elkapták a tekintetüket. Amióta ennek a szerencsétlen klubnak a tagjai voltak, elsüthettek halott anyukás poénokat. De csak egymás között.

Kelly még jobban belesüppedt a kanapé párnáiba, és a dohányzóasztalra tette hosszú, kinyújtott lábát Genóé mellé. Sima vádlijára és halványkék lábujjkörmeire pillantva a fiú nagyot nyelt. Egészen addig az

évig Kelly Hook nem volt számára több, mint háttérzaj. Egy a tucatnyi lány közül, akit óvodáskora óta ismert. Statiszták az élete filmjében. Egyik napról a másikra viszont úgy tűnt, felerősödött a hangereje. A jelenléte folyamatosan akadályozta Genót. Az útjában állt, elterelte a gondolatait, lefoglalta ébren töltött perceit, és uralta az álmait.

Ez a lány tönkretesz engem.

Valahogy mégis tetszett neki a dolog.

Kelly külseje mellett nem lehetett szó nélkül elmenni. Ragyogó, tiszta szépség volt. Hosszú, vörös hajával nem bajlódott sokat, simán leengedve hordta, és volt pár szeplő az orrán. Nem izgatta a sminkelés, és nem is volt rá szüksége. Önmagában is gyönyörű volt; még a kékre festett lábkörmei – amelyek most olyan közel voltak Geno tornacipőjéhez – is azok voltak, és a fiú orrát csiklandozó lehetni parfümjének az illata is.

Kezdett kissé problémássá válni a helyzet.

Geno ellenállt a készletnek, hogy megigazgassa magát, és inkább egy kicsit lejjebb tolt a párnát az ölében.

– Ott voltál, amikor anyukád meghalt? – tette fel a kérdést Kelly.

– Nem, iskolában voltam.

– De otthon halt meg.

– Igen, akkor már hospice-ellátást kapott.

– Elsős voltál, igaz?

– Másodikos. Épp geometriaórán ültem. Az igazgató dolgozat közepén állított be értem.

– Talán anyukád szándékosan időzítette így – fűzte hozzá Chris.

– Kösz, anya – nevetett Geno. – Furcsa volt, hogy dr. Stanton nem szólt semmit. Mindenki felnézett, és ő ott állt az ajtóban, és egyenesen rám meredt. Csak találkozott a tekintetünk, és én... tudtam. – Kiszabadította az egyik kezét, és Kelly felé nyújtotta, a hüvelykujjával a kisujja töve felé mutatott. – Látod ott azt a pontot?

Kelly közelebb hajolt, a lélegzete csiklandozta a fiú tenyerét.

– Igen.

– A kezemben volt a körzőm. Ökölrel rácsaptam az asztalra, és a hegye beleszúródott a tenyerembe. Pont ott.

– Aú!

– Mutasd meg neki, mi van a tárcádban! – javasolta Chris.

Kelly vörösesbarna szemöldöke felszaladt. Most még jobban Geno felé fordult. A testbeszéd finom változása bátorságot öntött a fiúba. Előhalászta a zsebéből a tárcáját, és az egyik redőből előhúzott egy kis, négyzet alakú farmerdarabot. A kék anyag vörös színnel volt beszenyyezve.

– A farmerembe töröltem a kezem – magyarázta. – Véres lett. Ezt a darabot kivágtam, a többit pedig kidobtam. Azóta is magammal hordom.

– Azta! – szólt Kelly.

A válla most Geno vállához ért, nekipréselődött. Még egy perc, és beleolvad teljesen. A gondolattól Geno hasa úgy tekergett, mint kígyó a napon. Hogy vörös arcát elrejtse, eltette a szövetdarabkát és a tárcáját.

– Kinek mondta el dr. Stanton először? – kíváncsiskodott Kelly. – Noked vagy a bátyádnak?

– Nekem – felelte. – Aztán felmentem vele Carlito osztályába.

– Az borzasztó lehetett.

– Az volt – ismerte el Geno. – Pár másodpercig nézett rám, aztán lehunyta a szemét, és bólintott, mintha már számított volna rá.

– Szokott olyan lenni, hogy ugyanazt érzitek, vagy olvastok egymás gondolataiban?

– Nem – mondta, és elég bátornak érezte magát ahhoz, hogy játékosan meglökje a lányt. – Nem olvasok a gondolataiban, és nem szokott szomorkodni, amikor én igen.

Hazudott. Néha tényleg ugyanazt érezte, amit Carlos. De túl bonyolult lett volna megmagyarázni az ikrek közötti köteléket, ráadásul most Kelly is visszalökött. Már szinte birkóztak, mindketten megpróbálták lelökni a másikat a kanapéről.

– Menjetek szobára! – mormogta Chris, és a tévére irányította a távkapcsolót.

Kelly csak kacagott és kacagott, a haja az arcába omlott, és belement Geno szájába. A lány próbált kiszabadulni a szorításából, de azért nem túl erősen. Geno bőre fel-le ugrált izgalmában, és azon tűnődött,

milyen lenne, ha Kellyvel kettesben lennének. A sötétben. Fekve. És meztelenül.

Ez a lány buja, gondolta. Egyike azoknak a szavaknak, amelyek pontosan úgy hangzanak, mint amit jelentenek. Meleg volt, és buja, az izmai feszesek voltak a tenyere alatt, mégis puhák és ruganyosak. A húsa *elernyed*t az érintése alatt. Úgy gyúrhatta volna, akár a tésztát. Hogy megpuhítsa, és aztán felfalja.

Kuncogott a bajsza alatt. A „pihe-puha” szó valamiért kisgyerekkora óta kuncogásra készítette. A puha meg a „kesze-kusza”.

– Te rajtam nevensz? – kérdezte Kelly.

– Nem.

– Ne hazudj, Geronimo!

– Nem hazudok.

– Geronimo! – kiáltotta hosszan kitarva az „o” hangot, és még egyet taszított rajta, amitől Geno a padlóra esett. Túl gyakran sütötték el neki ezt a viccet, de hát ez van, ha valakinek híres neve van.¹ Bár így, hogy Kelly szájából hangzott el, nem bánta.

Egyáltalán nem.

Hasra gördült, fejét a keresztbe tett karjára hajtotta, és azt tervezgette, hogyan próbálkozhatna be nála az esti partin. Nem volt egyszerű megszervezni. Kelly Hook apja volt ugyanis a stocktoni rendőrfőnök. Tehát maga Hook kapitány. Ami azt jelentette, hogy Geno nem szórakozhat a lánya becsületével.

Miközben különféle forгатókönyveket játszott le a fejében, Kelly a telefonon lógott, és azokkal diskurált, akik hivatalosak voltak az aznap esti grill- és medencepartira. A parti apropója július negyedike és egyben Kelly születésnapja volt.

– Stacey is jön – szólt oda Chrisnek.

Chris le sem vette a tekintetét a tévéről.

– Mm.

– Bejön Stacey-nek? – tudakolta Geno.

– Nagyon. A bátyád jön?

---

¹ A „Geronimo” az ejtőernyősök csatakiáltása, ugrás előtt szokás ezt kiáltani, hogy bátorságot gyűjtsenek.

– Miért, bejön?

A lány kihívóan nézett rá.

– Szóval?

– Említettem neki, hogy lesz ez a dolog, de azt mondta, valami más... programja van. Nem is tudom.

Újra lehajtotta a fejét, és hagyta, hogy az elméje elkalandozzon a jobb oldalára, arra a meghatározhatatlan helyre, ahol ő véget ért, és az ikertestvére elkezdődött. Egy képzeletbeli földre, ahol csillagmező ragyogott felettük, és ők ketten egyé váltak.

Nos, gondolta. Ez volt hozzá a jelszó.

Még inkább jobbra fordította a fejét. Várta a választ, amely az utóbbi időben egyre később és később érkezett meg.

Nos.

Nos...?

A Caan ikrek annyira össze voltak gabalyodva az anyaméhben, hogy az orvosoknak fél órába tellett szétválasztani a karokat, lábakat és köldökzsinórokat a császármetszés során.

Külön pólyában tették le őket aludni, de ők kiszabadították a karjukat, miközben álmodtak. Egyre közelebb vándoroltak egymáshoz, és a másik felé fordultak. Perceken belül összeért az orrocskájuk, és egymás sapkájába dugták kis kezüket.

Ahogy cseperedtek, többes szám első személyben kezdtek el beszélni. Elmentünk. Megcsináltuk. Akarjuk. Vagyunk. Üdvözléskor, elköszönéskor, vagy hogy felhívják a másik figyelmét, mindig összeérintették a fejüket. Hogy szavak nélkül kifejezhessék: „*én fivérem*”.

Csak kamaszkorukban kezdtek el más dolgok iránt érdeklődni, és különálló személyiséget kifejleszteni. Carlos teljesen vizuális típus volt, a világot a szemén vagy a fényképezőgépe lenscséjén keresztül fogadta be. Genót a füle vezérelte; szerette a beszélgetős rádióműsorokat és a zenét, és a zsebpénzét MP3-lejátszókra meg drága fejhallgatókra költötte. A világ szírénként hívogatta Carlitót, aki egy világtérképet akasztott az ágya fölé, és gombostűkkel jelölte meg azokat a helyeket, ahová el akart

jutni. Geno kissé szorongott, amikor a család utazott. Szeretett nyaralni, de az *odautazás* közben mindig úgy érezte, mintha a világűrben lebegne. Számára a hazatérés volt az utazások legjobb része.

Az otthon volt a Mi. Bár ő és Carlos nem ugyanabba az óvodai csoportba jártak, mégis ugyanazzal az önarcképpel állítottak haza: két fiú egyforma ruhában, közöttük csillagmezővel. A csillagok jelentették a harmadik entitásukat. A két állapotuk egyesült a miségben. Volt neve is a közös terüknek és az azon belüli titkos identitásuknak. Carlos volt Los. Geronimo pedig Mos. Los és Mos a Nos csillagvilágában élt, ami spanyolul annyit tesz, hogy „mi”. A Nos rímel a dosra, ami spanyolul kettőt jelent.

– Nos – mondta egyikük mindig, amikor reggel elbúcsúztak egymástól.

– Dos – válaszolta a másik.

Megígérték az anyjuknak, hogy egyetemig nem csináltatnak tetoválást, de már jó előre megtervezték a mintát. Csillagmező lesz az oldalukon, és ha egymás mellé állnak, megalkotják a Nost. A folytonosan változó világban Carlito jelenléte állandó és örök érvényű volt. Vagy fizikailag volt ott, amikor Geno mellett állt. Vagy Losként Geno jobb-ján, aki jól érzékelte a jelenlétét a levegőben. Csak a fejét kellett egy kicsit abba az irányba fordítania, és máris rá tudott csatlakozni az iker-testvére.

Nos, gondolta Geno, és belevetette a csillagmezőbe. Carlito azt mondta, úgy szokta érezni, mint egy pislákoló fényt a perifériáján. Visszaküldte a válaszát, és az pillanatokkal később szélcsengőként cirógatta meg Geno fülét.

Dos.

Mi ketten. Együtt.

– ¿Dónde están mis pollitos? – kiáltotta mindig az anyjuk, amikor hazaért a munkából.

Hol vannak az én kiscsibéim?

A mexikói születésű Analisa megtartotta a leánykori nevét, a Galinerót, ami spanyolul tyúkólat jelent. Geno gyakran úgy képzelte el az anyja szeretetét, mint egy tisztáson álló piros kunyhót. Az ablakokon

aranszínű fény árad kifelé, mint valami jelzőfény, és Analisa várja őket odabent gömbölydeden, melegen és puhán, akár a tollak.

Aztán meghalt.

A rák először akkor jelentkezett, amikor a fiúk tizenegy évesek voltak. Analisa játékot csinált belőle, hagyta, hogy a kiscsibéi rózsaszínre és lilára fessék a haját, és mohikán frizurát borotváljanak belőle. Carlosnak megengedte, hogy közletről lefotózza a kopasz fejbőrét, hogy megörökítse a szempilla és szemöldök nélküli szemét és a nehéz napjait.

Geno hosszú órákon át üldögélt vele, és az NPR²-t hallgatták. Szombat délutánoként Jonathan Schwartzal, aki olyan zenéket játszott, amit Analisa szeretett – régi slágereket és zenés filmek betétdalait –, de az átkötő szövegeket a legborzalmasabb stílusban adta elő. Mély, reszelős hangjával lassan, vontatottan beszélt, és mindent *komolyan* és *jelentőségteljesnek* igyekezett beállítani.

Ahogy Analisa egészségi állapota romlott, Geno próbált bátor lenni, de a tyúkól félhomályba burkolózott, ami aggodalommal töltötte el. Az ikrek közül ő volt a zárkózottabb és otthonülősebb típus. Örökölte az anyja főzés, ételek és vendéglátás iránti szeretetét, de amikor Analisa beteg lett, ez az érdeklődés céllá változott. Átvette tőle a főzést, a bevásárlást és a mosást, és buzgón hitt abban, hogy ha a dolgok úgy mennek, ahogy előtte, Analisa meggyógyul.

– Te vagy itt az egyetlen, akinek van egy csepp józan esze – jegyezte meg egyszer Analisa a tiszta konyhában ülve egy csésze tea mellett; Genót figyelte, ahogy aprítja a zöldségeket, kavargatja a levest, odaégeti a rizst, és lereszeli a saját ujját.

Analisa néha magyarázatokat fűzött egy-egy recepthez, néha viszont túl fáradt volt ahhoz, hogy bármit is csináljon, csak nézte, ahogy a fia magától kitalálja a dolgokat. Genót nagyon boldoggá tette az egyszerű bók, mivel tudta, hogy az anyja nemcsak úgy mondja, hanem valóban úgy is gondolja – egyszer hallotta, hogy ezt mondja egy barátjának

---

² A National Public Radio az Amerikai Egyesült Államok leghíresebb közszolgálati rádiója.

a telefonban: „Nathan és Carlito néha olyanok, mint két, fényszórótól megbénult szarvas. Geno viszont teszi a dolgát.”

Analisa ezután remisszióba került, és minden újra rendben volt.

Aztán egyszer csak már nem volt rendben.

A rák visszatért, hogy befejezze, amit elkezdett.

Analisa már ahhoz is túl gyenge volt, hogy a konyhában üljön, és túlságosan be volt nyugtatózva ahhoz, hogy Jonathan Schwartz hangján viccelődjön. A zene bosszantotta. A talkshow-k felkavarták, és vízen kívül mást nem bírt lenyelni.

Egy nap Geno normális gyerekként sétált be a geometriaórára, és az igazgató karjával a vállán, vérfoltokkal a farmerjén sétált ki onnan.

Rájött, hogy a halál pokolian fáj. Nem volt felkészülve a szomorúság puszta fizikai valójára. Bőre, csontjai, fogai, hajhagymái és körmei is sajogtak a veszteségtől. A gyász olyan volt, mintha nagyon csúnya autóbalesetet szenvedett volna. Egész nap.

Mindennap.

E fizikai megpróbáltatások közepette Geno rájött, hogy Análisának igaza volt: amíg ő józanul felkészült a halálára, addig az apja és Carlos csak a vakító fénybe bámult, és hagyták, hogy az autó elsodorja őket.

Nathan Caan ott volt a fiai mellett. Fizikailag legalábbis, bár egyik napról a másikra két centivel alacsonyabbnak és húsz kilóval kevesebbnak tűnt. Elsatnyult teste ugyan velük volt, de szeméből kiveszett a fény, kiégette a halál fényszórója. Hosszú percekgig bámult bele a semmibe. A mondatait sokszor nem fejezte be, mintha időközben elfelejtette volna, mit is akar mondani. A legrosszabb az volt, hogy elkezdte összekeverni a fiúk nevét. Pedig régebben azzal dicsekedett, hogy bekötött szemmel is meg bírná őket különböztetni. Most meg a beszélgetés közepén jött rá, hogy nem is ahhoz a fiához beszél, akire gondolt. Kezdetben még mulatságosnak tartották. Aztán zavarba ejtővé, végül pedig bántóvá vált. Mert miután Analisa meghalt, Geno és Carlos nem is lehettek volna különbözőbbek.

A gyász első hónapjaiban Geno rettegett elhagyni a házat, míg Carlos mintha félt volna *benne* maradni. Carlos belevetette magát a fotózásba.

Vacsoráig haza sem ment, mondván, diákmunkát vállalt iskola után. Soha, soha, de soha nem ért rá. Geno meg egyedül üldögélt a vérfoltos farmerében, és a rádiót hallgatta.

Hívni kezdte a fivérét. *Nos.*

Egy örökkévalóságba telt, mire választ kapott. Úgy ütötte meg a fülét, mint a gumiabroncsok csikorgása, vagy mint amikor a tű karcolja a lemezt. A statikus zörej, amelyet egy közönyös *Dos* követett.

Geno rongyosra hordta a farmerét, miközben Carlos nagy gondot fordított a megjelenésére. Kisajátította a fürdőszobát, és állandóan szel-fizett. Szinte kizárólag feketében járt, és elkezdett egy drága bőrdzsekit hordani.

– Ezt meg honnan szerezted? – kérdezte Geno.

Carlos kicsit feljebb húzta a vállán, és megfordult a tükör előtt.

– Vettem.

Minden megváltozott.

A tyúkól üres volt, és Carlosra egyre nehezebb volt rátalálni a Kettő földjén. Alig néhány héttel azelőtt Geno éppen mosott, kiürítette a nadrágzsebekből az aprót és az egyéb kacatokat, és Carlos drága farmerjéből egy marék összehajtogatott cetlit húzott elő.

Gyere el hozzám minél hamarabb!

Nem is élek igazán, ha nem vagy itt.

A.

Tegnap alig tudtalak elengedni.

Žokogtak utánad a sejtjeim.

Annyira szeretlek, hogy kettő kellene belőled.

A.

Te jó ég! – mormogta Geno a bajsza alatt, felhúzott szemöldökkel. Carlosnak barátnője van? A suliban mindig csajok dongták körül, de úgy tűnt, nem nagyon izgatják, sőt inkább untatják. Vajon valamelyiküknek sikerült áttörnie a falait? Geno végigpörgette az osztály A betűvel kezdődő lányneveit, de egyiküknél sem gyulladt ki a villanykörte.

Egyik Amyből, Amandából, Andreából vagy Ariannából sem nézett ki ilyen szenvedélyes üzeneteket.

*Olyan gyönyörű a tested!
A lelked dupla hélix.
Szeretném, ha két oldalról körülölelné.
A.*

Geno a szemét forgatta. Nem volt költő, de biztos volt abban, hogy ennél tudna jobbat is, ha akarna.

*Fáj, amikor megtagadod tőlem,
amire leginkább vágyom.
Ami ahhoz kell, hogy teljesen szeretni tudjalak.
Mindent vagy semmit.
Tisztában vagy vele, a felét mégis visszatartod.
Semmi sem kerek egész, mert nem szeretsz engem.
Ne gyere ide többé!
A.*

– A csajnak aztán vannak elvárásai! – motyogta Geno. – És határozottan be akar jutni a gatyádba, haver.

A következő gyűrött papírdarabnál ráncolni kezdte a szemöldökét. Ezúttal Carlos kézírása volt olvasható rajta:

*Kérlek, hadd jöjjenek vissza!
Nem tudok nélküled élni.
Té vagy az egyetlen, aki ismer engem.
Az egyetlen, aki megért.
Kérlek!
Kérlek!
4C.*

Ez már felért egy gyomrossal Geno számára, mintha lassított felvételen ütötték volna. *Én ismerlek*, gondolta sebzetten. *Én megértelek*. *Úgy*

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

születtünk, hogy össze voltunk gabalyodva. Egy sejtként indultunk, utána váltunk csak ketté.

A megkönnyebbülése elégedettséggel keveredett, amikor elolvasta a közvetlenül alatta található választ:

Nem.

A.

Kemény, állapította meg. Visszagyömöszölte a cetliket a farmer zsebébe, és bedobta a mosógépbe. A tinta elmosódik, és a mosógép a nyomát is eltünteti. A papír apró darabokra mállik szét a szöszfogóban. Carlos majd túlteszi magát rajta.

Geno addig is várni fogja őt a Nos földjén, és őrzi a fényt a kis piros tyúkólban.